

Fővárosi Ítéltábla
12.Bf.368/2016/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2017. január 17. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2016. október 04. napján kihirdetett **26.B.1526/2015/36.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A kábítószer-kereskedelem büntetteként elbírált cselekmény jogszabályi hivatkozása helyesen: Btk. 176. § (1) bekezdés **4. fordulat** és (3) bekezdés, az új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetteként értékelt cselekményé pedig: Btk. 184. § (1) bekezdés **4. fordulat.**

vádlott neve vádlott vonatkozásában 1.200.000.- (egymillió-kettőszázezer) forint erejéig **vagyonekobjzást rendel el.**

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a 2014. április 9. napjától 2015. január 12. napjáig előzetes fogvatartásban, majd 2015. január 12. napjától 2016. március 10. napjáig házi őrizetben töltött időt tekinti **beszámítotttnak.**

Egyebekben az első fokú ítéletet **helybenhagyja.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A törvényszék vádlott neve vádlott bűnösségét kábítószer-kereskedelem büntettében [Btk. 176. § (1) és (3) bekezdés], továbbá új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntettében [Btk. 184. § (1) bekezdés] mondta ki. Ezért a vádlottat - halmazati büntetésül - 5 év 6 hónap, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe beszámította - dátumszerű megjelölés nélkül - az előzetes fogvatartásban, és házi őrizetben töltött időt, utóbbit oly módon, hogy egy nap szabadságvesztésnek öt nap házi őrizetben töltött idő felel meg. A bűnjeleket elkobozta, és a felmerült bűnügyi költségből 1.765.846.- forint megfizetésére kötelezte a vádlottat.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és a védő fellebbezett, elsődlegesen a törvényes vád hiánya miatt (az új pszichoaktív anyaggal visszaélés bűncselekménye tekintetében), e vonatkozásban az eljárás megszüntetése érdekében, egyebekben pedig a bűnösség megállapítása miatt, felmentéséért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.1038/2016/1. számú átiratában nyilvános ülés tartására tett indítványt, és bejelentette, hogy azon nem kíván részt venni.

A védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposaknak.

Sérlemelte, hogy az első fokú tényállás kismértékben hiányos, az azonban az iratok tartalma alapján kiegészíthető az elsőfokú bíróság ítéletének 14. oldalán felülről a 4. bekezdésében írtakkal. Az ott tett megállapítás lényeges, nevezetesen, hogy a vádlott részletesen beszámolt arról, hogy mióta értékesített kábítószereket, azokat honnan, milyen áron szerezte be, és hol, milyen áron értékesítette, ugyanis ez az első fokú ítélet indokolásában szerepel, nem pedig a tényállásban. Megállapíthatónak látta a fellebbviteli főügyészség, hogy a vádlott saját nyilatkozata szerint (nyomozati anyag I/735-757.old.), mintegy másfél éven keresztül értékesített kábítószer és ebből befolyó bevétele a jövedelmének a felét tette ki. A tényállást tehát azzal indítványozta kiegészíteni, hogy a vádlott ezen másfél év alatt a havi 200.000.- forintos jövedelmét figyelembe véve 1.800.000.- forint jövedelemre tett szert a kábítószer értékesítéséből. Márpedig a törvény kötelező rendelkezése ellenére erre az összegre vagyonekobbzást kell elrendelni, tehát ezt indítványozta, egyebekben pedig az első fokú ítélet helybenhagyását.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen részletesen indokolta a védelmi fellebbezésüket, azt mindenben fenntartotta, másodlagosan a büntetés enyhítését kérve.

A fellebbezéseket az ítéletábla alaptalanoknak találta, de a fellebbviteli főügyészség vagyonekobbzás elrendelését célzó indítványa túlnyomórészt alapos.

I.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása kismértékben megalapozatlan [Be. 351. § (2) bekezdés b) pont 2. fordulata], mert hiányos. A részleges megalapozatlanságot az ítéletábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok egybehangzó tartalmát alapul véve akként küszöbölte ki, hogy a tényállást a következők szerint kiegészítette:

A vádlott a vádbeli időszakban legalább 1.200.000.- forint jövedelemre tett szert kábítószer és új pszichoaktív anyag értékesítéséből. Elfogása előtt, az első fokú ítélet tényállása szerint, egy-másfél éve kereskedett kábítószerrel. Így a havi - kedvezőbb elbírálást eredményező - legalább egyszázezer forint, ebből származó jövedelmét alapul véve, egy évre kiszámítva 1.200.000.- forint jövedelme származott ebből.

A most írtak szerinti tényállás-kiegészítéssel az első fokú tényállás most már maradéktalanul megalapozott, ezért mindenben irányadóvá vált a felülbírálat számára.

II.

A törvényszék kiterjedt és gondosan lefolytatott bizonyítást követően alakította ki meggyőző álláspontját a bizonyítékok mérlegelése körében. Kellő indokokkal adott számot arról, hogy a vádlott nyomozati beismerő vallomásaihoz képest utóbb megváltoztatott vallomásai miért nem fogadhatók el. Az e körben felvett bizonyításból nyert bizonyítékok meggyőzőek, azokat a törvényszék iratszerűen, logikusan, törvényesen és az életszerűség elvárásainak is megfelelően, gondosan értékelte. Meggyőző indokokkal adott számot arról, hogy mit miért fogadott el, mit miért nem. Indokait az ítéletábla mindenben osztotta.

Nem osztotta ezzel szemben a védelem által utóbb következetesen hangoztatott, a törvényes vád hiányát felróó álláspontját.

Az elsőfokú bíróság megfelelő indokkal adott számot arról, hogy a töretlen és irányadó bírói

gyakorlatnak megfelelően a tettazonosság elvét alapul véve miért volt törvényes a vád az ún. pszichoaktív anyaggal visszaélés bűncselekménye tekintetében is. A vádiratnak nem csupán a tényállása, hanem még - az ítéldbírást egyébként kötőerővel nem is illető - Btk. szerinti minősítése is szerepelt, így fel sem vetődött az ítéltábla eljáró tanácsában sem a kétely a törvényes vád teljességét (legitimitását, és kellékhány-mentességét) illetően. Az e körben kifejtett elsőbírői megállapítások mindenben megfelelnek az ítélkezési gyakorlatnak.

Az eljárás ilyen okból való részbeni megszüntetése tehát szóba sem kerülhetett.

A vádlott további cselekményére is vonatkozó, felmentést célzó védelmi fellebbezések nyilvánvalóan a bizonyítékok mikénti mérlegelését támadják, sérelmezve, hogy a törvényszék a vádlott első, nyomozati beismerő vallomását fogadta el, a későbbi, megváltoztatott vallomásaival szemben.

A törvényen alapuló, irányadó ítélkezési gyakorlat töretlen abban, hogy megalapozott első fokú tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére a felülbírálat során. Következésképpen az első fokú mérlegelést támadó védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

III.

A megalapozott tényállásból a törvényszék helyesen következtetett a vádlott bűnösségére mindkét bűncselekmény esetében, a minősítések tekintetében azonban az irányadó bírói gyakorlattól eltérően, egyik esetben sem határozta meg a fordulatot, ezért az kiegészítésre szorult.

Ez azonban nem érintette a minősítés törvényességét.

Kiegészítette a jogi indokolást is az ítéltábla azzal, hogy a Btk. 184. § (1) bekezdése bűncselekményének elkövetési tárgyát, az új pszichoaktív anyagot a Btk. 184/D. § (1) bekezdése alapján az emberi alkalmazásra kerülő gyógyszerekről és egyéb a gyógyszerpiacot szabályozó törvények módosításáról szóló 2005. évi XCV. tv. - helyesen - 1. § 37. pontja határozza meg. E szerint új pszichoaktív anyag: olyan, a forgalomban újonnan megjelent, gyógyászati felhasználással nem rendelkező anyag vagy vegyületcsoport, amely a központi idegrendszer működésének befolyásolása révén alkalmas a tudatállapot, a viselkedés vagy az érzékelés módosítására, megváltoztatására, ezért hasonló mértékű fenyegetést jelenthet a közegészségügyre, mint az ún. New York-i Egységes Kábítószer Egyezmény mellékletének I. és II. jegyzékében, valamint az ún. Bécsi Egyezmény I. és II. jegyzékében vagy az emberi felhasználásra kerülő gyógyszerekről szóló törvény mellékletében meghatározott pszichotrop anyagok jegyzékén szereplő anyagok.

Ezen a törvényi felhatalmazáson alapulva - az elbíráláskor továbbra is, most már nevesítve, nem pedig vegyületként leírva - a pentedront, mint új pszichoaktív anyagot a 66/2012(IV.2.) Korm. rendelet B) alatti „Pszichotrop anyagok jegyzéke”/1. számú P1 jegyzék 86. pontja alá vette fel a jogszabály. Ennek jelzése azért lényeges, mert a cselekmény elkövetési tárgyára alkotott törvényi tényállás mögöttes jogszabályi háttérében nem következett be változás [Kúria 1/1999.BJE].

IV.

Ami a bűnösségi körülményeket illeti, az ítéletábra mellőzte a nyomozati beismerés enyhítőként történő értékelését, mert a Legfelsőbb Bíróság (most: Kúria) BK 56. számú véleményében felsoroltak között kizárólag a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás szerepel enyhítőként értékelhető körülményként.

A bűnösségi körülmények alapulvételével az elsőfokú bíróság messzemenőig méltányos tartamú büntetést és mellékbüntetést szabott ki. Azok mértéke inkább enyhe mintsem súlyos, így az ítéletábra enyhítésre nem látott indokot.

V.

A védelem felvetette a vagyonelkobzás tekintetében a fellebbviteli főügyészség indítványának elutasítását. Álláspontja szerint ugyanis az, az ún. súlyosítási tilalomba ütközik.

Ezzel az állásponttal az ítéletábra nem értett egyet. Az ún. súlyosítási tilalom, amint arról a Be. 354. § (5) bekezdése világosan rendelkezik, a hivatalból elrendelendő vagyonelkobzásra nem vonatkozik. A vagyonelkobzás tehát az a kivételes intézkedés (két másik mellett), amely nem ütközik a súlyosítási tilalomba.

Ehhez képest viszont osztotta az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség álláspontját a vagyonelkobzás tekintetében.

Az irányadó tényállásból az egy év alatt, egyszázezer forint havi jövedelem, azaz összesen 1.200.000.- forint vehető figyelembe a vagyonelkobzás alapjául, ezért a fellebbviteli főügyészségi indítványtól eltérően a vagyonelkobzás mértékét a Btk. 74. § (1) bekezdés c) pontját és (4) bekezdésének b) pontját alkalmazva, az alacsonyabb mértékben állapította meg a vádlott terhére.

A Be. 348. § (1) bekezdése szerinti, hivatalból történt felülbírálat során észlelte az ítéletábra, hogy a törvényszék - az egyébként több ügyben már észlelte alapján következetesnek mondhatóan - nem állapította meg dátumszerűen az előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött, a kiszabott szabadságvesztésbe beszámított időt, ezért a beszámítás törvényes végrehajtása érdekében azt dátumszerűen megjelölte.

A kifejtettek alapján tehát a törvényszék ítéletét az ítéletábra a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint megváltoztatta, egyebekben viszont, miután a többi rendelkezés törvényes, az első fokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

, 2017. január 17.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s. k.
előadó bíró

Dr. Nikula Valéria s. k.
bíró

A Fővárosi Ítéltábla 12.Bf.368/2016/5. számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék
26.B.1526/2015/36. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része, a mai napon
jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. január 17.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke